

La síndrome de maig

Ningú no sap en mans de qui estarà la Generalitat valenciana i l'Ajuntament de Barcelona el dia 29 de maig. El vertigen està servit.

Una síndrome és, per definició, un conjunt de símptomes i signes que defineixen clínicament una malaltia.

El maig és, a banda del cinquè mes de l'any, i segons que fixen també els vocabularis en voga, la mesada del desvetllament primaveral, tinguda arreu com a símbol de joventut i esperança, de bellesa i salut. Però si el temps i l'espai, els congelem el dia 28 d'aquell mes a les vuit del matí, ni Sant Bernat ni la mateixa celebració de l'Ascensió de Déu Nostre Senyor posaran cara de maig a tota aquella gent que es juga el càrrec en les eleccions municipals i autonòmiques. La síndrome de maig és, quatre mesos abans de l'escomesa electoral, una autèntica fixació pel Partit Socialista, tant al sud (PSPV) com al nord (PSC). Al País Valencià està en joc la Generalitat valenciana, amb un Partit Popular liderat per Eduardo Zaplana, que ja ha trepitjat els turmells i fins i tot l'ungla del dit gros del peu al president Joan Lerma. D'altra banda, a la ciutat de Barcelona, l'alcalde Pasqual Maragall ha vist les orelles al candidat de luxe de CIU, Miquel Roca.

Tant l'administració autonòmica valenciana com l'administració local barcelonina s'han vist immerses en una atmosfera inquietant, en què una part d'aquest col·lectiu humà veu perillar la seua situació laboral i es troba davant d'un problema de consciència real. El vertigen té tots els ingredients d'una lluita electoral on les majories absolutes no entren en les regles del joc. EL TEMPS ha visitat els passadissos dels dos governs i ha sondejat els protagonistes d'una història que es troba en el punt de màxima incertesa.